

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Pohárnok Barbara Ügyvédi Iroda (1136 Budapest, Tátra u. 24. IV. 1., ügyintéző: dr. Pohárnok Barbara ügyvéd) által képviselt () felperesnek a dr. Veres Annamária főosztályvezető-helyettes által képviselt **Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal** (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen, menekült ügyben hozott 106-1-22347/24/2015-M. számú - közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta az alábbi

Í T É L E T E T:

A bíróság az alperes 106-1-22347/24/2015-M. számú 2016. március 21-én kelt határozatát hatályon kívül helyezi és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezi.

Az eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

INDOKOLÁS

, a felperes édesanyja menedékjogi kérelmet nyújtott be saját magára illetőleg a felperesre kiterjedően is 2003. augusztus 14-én a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatóság Menekültügyi Osztályán.

A felperes édesanyja részletes meghallgatására 2003. szeptember 23-án került sor, melynek kapcsán elmondta, hogy 1993. március 23-án legálisan a 2624996 számú érvényes útlevelel érkezett Magyarországra jövedelemszerző célú vízum birtokában. Ezt követően tartózkodási engedélyt kapott. A felperes, mint a lánya 1998. július 31-én érkezett a 140988308 számú érvényes kínai útlevelel, egyszeri beutazásra jogosító látogatás céljából kiállított vízummal, azóta mindketten életvitelszerűen Magyarországon tartózkodnak. A menekültkérelem indokolásaként a felperes édesanyja elmondta, hogy 1993. óta él Magyarországon, 1998. óta a Falun Gong mozgalom követője. 2000-ben rövid időre hazautazott Kínába, de bántódása nem esett. Állítása szerint a budapesti Kínai Nagykövetségen kínai útlevelének meghosszabbításához feltételként szabták, hogy mondjon le a Falun Gong gyakorlásáról, erre azonban nem volt hajlandó, így érvényes útlevel hiányában nem tudta meghosszabbítani magyarországi tartózkodási engedélyét. Előadta, hogy több rendezvényen és a Kínai Nagykövetség előtt tartott tüntetésen is részt vett, illetőleg annak szervezője volt. Más üldöztetésről nem számolt be. Nemzetisége, politikai meggyőződése miatt vagy egyéb okból sérelem nem érte.

Mindezekre figyelemmel a 2003. november 19-én kelt 106-1-54450/16/2003-M. számú határozattal a felperes édesanyja kérelmét elutasították, de megállapították, hogy a visszaküldés tilalma fennáll mindkettőjük vonatkozásában.

Ez ellen fellebbezést terjesztettek elő, mert elmondásuk szerint a „sur place” menekült státusz megszerzéséhez szükséges követelménynek megfelelnek és kérték elismerésüket.

A BÁH Menekültügyi Igazgatósága 2004. március 2-án kelt 106-Mj-1362/2/2004. számú határozatával a felperes édesanyja fellebbezését elutasította, és megállapította, hogy a Falun Gong gyakorlás miatti üldöztetése kapcsán nem indokolt a menekültkénti elismerés.

A határozattal szemben felülvizsgálat iránt keresetet terjesztett elő a felperes édesanyja, melynek kapcsán született meg 2005. július 1-jén a 6.K.31.679/2004/11. számú ítélet, ami azt rögzítette, hogy a felperes édesanyja által előadottak nem valószínűsítik, hogy Magyarországon a Genfi Egyezményben foglalt okokból nemzetközi védelemben kellene részesíteni őt és lányát. A befogadotti státuszukat azonban 2008. júniusig folyamatosan meghosszabbították.

Ezt követően a menedéjogról a 2007. évi LXXX. törvény (továbbiakban: Met.) 92. § alapján a BÁH Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatóság Menekültügyi Osztály 2008. július 2-án hivatalból eljárást indított a felperes befogadotti jogállásának felülvizsgálatára, melynek során 2008. július 15-én került sor meghallgatására, ahol elmondta, hogy Magyarországra érkezése óta aktívan foglalkozik a Falun Gong mozgalommal, emiatt ő és édesanyja is fekete listára kerültek Kínában, hazatérésük esetén börtön várna rájuk. A Kínai Nagykövetség nemcsak az édesanyja, hanem az ő útlevelének a meghosszabbítását is megtagadta ebből kifolyólag. Elmondása szerint édesanyja hatására kezdett el a Falun Gonggal foglalkozni, mert látta, hogy milyen jó hatással van az ember testi, lelki egészségére. Emellett elmondása szerint ő is részt vállalt a mozgalomban a tüntetések, demonstrációk szervezésében.

Mindezekre figyelemmel 2008. október 14-én a 106-1-45239/7/2008-M. számú határozattal az eljáró elsőfokú hatóság ismételen megállapította, hogy a felperes sem menekültként, sem oltalmazottként nem ismerhető el, de a visszaküldés tilalma a vonatkozásában fennáll. A határozat rögzítette, hogy arra figyelemmel, hogy a Fővárosi Bíróság 6.K. ítélete óta a körülmények nem változtak, a menekültügyi hatóság kötve van a bíróság ítéletéhez és annak indokolásához.

A határozattal szemben a Fővárosi Bíróság előtt keresetet terjesztett elő a felperes és ennek kapcsán született meg az 5.K.35.109/2008/3. számú ítélet 2009. február 17-én, amiben azt került rögzítésre, hogy amennyiben a felperes ügyét elválasztanák az édesanyjától, még a visszaküldés tilalma sem állna fenn az ő vonatkozásában.

Ezt követően 2015. április 2-án terjesztett elő a felperes saját nevében menekültügyi kérelmet a BÁH Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatóság Menekültügyi Osztályán, melynek kapcsán előadta, hogy Magyarországra érkezése óta édesanyjával együtt gyakorolja a Falun Gong vallást, részt vesz a szervezési feladatokban. Arra hivatkozott, hogy az édesanyjának a Kínai Nagykövetségen történt incidensét követően, amikor 2003-ban nem hosszabbították meg az útlevelét, ő el sem ment a sajátjával kapcsolatosan. Ahogy nagykorú lett azonban kétszer is megpróbálta rendezni útlevelének helyzetét, de nem járt sikerrel. Azt a tanácsot kapták más országokban élő Falun Gong követőktől, hogy ez rendszeres hozzáállás a kínai kormány részéről, ezért egy másik ország védelmét kell ilyenkor kérni és ekkor adják be a menekült kérelmüket. Előadta, hogy a gyakorlatokat lehet és elégséges is csupán otthon végezni, de egy jó Falun Gong gyakorló törekszik arra, hogy terjessze a tanításokat. Az elmúlt években mivel munkája egyre több lett, kevésbé aktívan vesz részt a mozgalmat népszerűsítő és a kínai kormány üldözéseiről szóló felvilágosítási munkákban, szórólapok osztogatásában, de a kínai kormány hozzá való viszonya nem változott.

Mindezekre figyelemmel született meg az alperes 106-1-22347/24/2015-M. számú határozata 2016. március 21-én, mely a felperes elismerés iránti kérelmét a menekültkénti elismerés tekintetében elutasította, egyúttal a felperest oltalmazottként ismerte el. A határozat jogszabályi hivatkozással alátámasztotta kifejtette, hogy az ENSZ Menekültügyi Főbiztosának Hivatala által kiadott Kézikönyv 95., 96. pontja, valamint az Európai Tanács 2004/83.EK számú irányelve 5. cikk (3) bekezdését kell a felperes vonatkozásában alkalmazni, figyelemmel az 5. cikk (2) bekezdésében rögzítettekre, mely körben arra voltak figyelemmel, hogy a (2) bekezdés szerint a saját tevékenységük folytán utóbb menekültté válók esetében egyrészt elengedhetetlen feltétel, hogy a kérelem alapjául szolgáló külföldön kifejtett tevékenység folytatását képezze a származási országban már meglévő meggyőződésének és beállítottságának. A felperes esetében pedig ez a feltétel nem teljesül, hiszen kiskorúként érkezett Magyarországra és ezután lett a Falun Gong mozgalom követője édesanyja hatására, tehát jelenlegi tevékenysége nincs összefüggésben a Kínában már meglévő nézeteivel.

Ezt követően a felperes jóhiszeműségét és spontaneitását vizsgálták figyelemmel arra, hogy a mozgalomba való belépése kapcsán abban volt-e bármilyen tudatosság vagy célirányosság.

A határozat rögzítette, hogy a felperes 2003-as édesanyjának kérelme benyújtását követően kétszer is elment a Nagykövetségre útlevelének meghosszabbítása érdekében. A határozat utalt arra, hogy nem vitatják, hogy a Falun Gong mozgalom elkötelezett híve a felperes, de az általa elszenvedett sérelem adminisztratív jellegű. A ténylegesen üldözöttek helyzete lényegesen különbözik az övétől, hiszen a többieket valóban megkínózzák, börtönökbe vagy munkatáborokba zárják.

Álláspontjuk szerint új körülményeket a felperes nem terjesztett elő menekült kérelmének alátámasztására, azt ismételten olyan okokra alapozta, amelyeket maga idézett elő származási országának elhagyását követően, ezért részére menekültstátusz nem adható.

A határozattal szemben a felperes jogi képviselője útján keresetet terjesztett elő, amelynek részletes indokát jogszabályi hivatkozással alátámasztotta a 4. számú beadványában kiegészített, melyben kérték az alperesi határozatnak a megváltoztatását és a felperes menekültkénti elismerését elsődlegesen. Másodlagosan az alperesi határozat hatályon kívül helyezését, és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését. Kizárólag a menekültstátusz megadásával kapcsolatos alperesi határozati részt kérték felülvizsgálni. Az oltalmazottkénti kiegészítő védelemben való részesítésről rendelkező részt elfogadták.

A felperes jogi képviselője keresetében kifejtette, hogy a 2015. április 2-án indult az eljárás, bár már ez a harmadik, amely érinti a felperest, mégis elsőnek számít, hiszen ez az első, amelyet saját jogán terjesztett elő. Azt sérelmezte, hogy a felperes vonatkozásában az édesanyja magatartását az alperesi hatóság szerinti rosszhiszemű eljárást vették figyelembe, és nem a felperes egyéni körülményeit. E körben felhívta a bíróság figyelmét arra, hogy véleménye szerint téves jogszabályhelyet alkalmazott az alperes a döntés meghozatala során, mert a 2004/83.EK: Kvalifikációs Irányelv amikor elbírálásra került a felperes kérelme, már nem volt hatályban. A hatályos a 2011/95.EK irányelv volt, de bíróság kérdésére előadta, hogy annak a szövege teljes mértékben megegyezik a 2004-es Kvalifikációs Irányelvével.

E körben hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint annak 5. cikk (2) bekezdését az alperes tévesen értelmezi, mert ott a szövegben a különösen kitélt elengedhetetlen feltételként értékeli, és ez is a felperes kérelmének egyik elutasítási indokaként szolgál az alperesi határozat 8. oldalán az indokolásban, pedig ez véleménye szerint nem elengedhetetlen feltétel.

Egyebekben pedig utalt arra, hogy mivel nem ismételt kérelmező a felperes, ezért nem az 5. cikk (3) bekezdését kellett volna, hanem az 5. cikk (1) bekezdését alkalmazni az ő vonatkozásában, ami pedig nem írja elő a jóhiszemű magatartás vizsgálatát. Így álláspontja szerint téves jogszabályhelyekre alapítottan hozott határozatot az alperes, ami olyan súlyos eljárási jogszabálysértés, ami az ügy érdemére kihat, és a hatályon kívül helyezést teszi indokolttá.

E körben előadta azt is, hogy a felperes édesanyja esetének vizsgálatát követően számos Európai Unió Bíróság által hozott ítélet született - pl. a C-71/11. és a C-99/11. egyesített ügyek 2012. szeptember 5-ei ítélet 79-80. pontjai -, melyek azt fogalmazzák meg, hogy a menekült jogállás iránti kérelem egyedi értékelésekor a hatóságok nem várhatják el a kérelmezőtől ésszerűen azt, hogy az üldöztetés kockázatának elkerülése érdekében titokban tartsa homoszexualitását, vallási meggyőződését származási országában vagy ezeknek a kifejezése során visszafogottságot tanúsítson.

Az alperes érdemi nyilatkozatában változatlan formában fenntartotta a határozatában rögzítetteket. Álláspontja szerint sem anyagi, sem eljárási jogszabálysértést nem követett el döntése meghozatala során, az mindenben megalapozott, kérte a felperes keresetének elutasítását. Elismerte, hogy nem a perbeli időpontban hatályos Kvalifikációs Irányelvet alkalmazta, de arra hivatkozott, hogy az újnak annak ugyanaz a szövege, mint a 2004/83.-as Irányelvnek, ami a határozatban szerepel. Ez álláspontja szerint nem olyan súlyos eljárási jogszabálysértés, ami az ügy érdemére kihatna és a hatályon kívül helyezést tenné indokolttá.

Utalt arra, hogy a felperes jelen perben felülvizsgált kérelme második, ismételt kérelemnek minősül, amit a Met. 35. § (8) és (9) bekezdése, valamint a Met. 43. § (2) bekezdés b) pontja támaszt alá, hiszen a felperes nevében korábbi kérelmét mint eltartott személyét az édesanyja terjesztette elő. Így az 5. cikk (3) bekezdését kellett vele szemben alkalmazni. Véleménye szerint két helybenhagyó döntés született a felperes ügyében, ezért nem lehet őt menekültként elismerni. Álláspontjuk szerint vizsgálták a felperes által beadott bizonyítékokat, a határozatukban ezt értékelték, de ettől függetlenül arra jutottak, hogy a felperes részére a menekültstátusz nem adható meg.

E körben a felperes jogi képviselője előadta, hogy az ismételt kérelem kapcsán azok a Met. szakaszok, amelyekre a 8. beadványában az alperes jogi képviselője hivatkozik nem a felperes esetére alkalmazandók, mert abban az esetben ezek a szabályok akkor kerülnek alkalmazásra, hogyha egy gyermekkel történt események miatt a gyermek vonatkozásában állapítható meg az üldöztetés, de mivel kiskorú, ezért pl. a szülőjének kell a kérelmet előterjeszteni. Jelen esetben nem ez áll fenn, a felperes most először terjesztett elő saját jogán menekült kérelmet.

A peres felek pernyertességük esetén perköltségigénnyel nem éltek.

A felperes keresete alapos.

A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 109. § (1) bekezdése szerint:

Az ügyfél a hatóság jogerős határozatának felülvizsgálatát a határozat közlésétől számított harminc napon belül jogszabálysértésre hivatkozással kérheti a közigazgatási ügyekben eljáró illetékes bíróságtól a határozatot hozó hatóság elleni kereset indításával. A keresetindítás határidejét törvény eltérően is meghatározhatja.

A Ket. 111. § (1) bekezdés szerint:

A közigazgatási ügyekben eljáró bíróság – az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabály megsértésének kivételével – jogszabálysértés megállapítása esetén a közigazgatási döntést hatályon kívül helyezi, és szükség esetén a hatóságot új eljárásra kötelezi. Törvény rendelkezhet úgy is, hogy meghatározott közigazgatási hatósági ügyben a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság a közigazgatási döntést megváltoztathatja.

A Pp. 339/B. §-a szerint a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

A Met. 6. § (1) bekezdése szerint Magyarország menekültként ismeri el azt a külföldit, aki faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, politikai meggyőződése miatti üldöztetése vagy az üldözéstől való megalapozott félelme miatt származási országán kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni.

A Met. 7. § (1) bekezdése értelmében a menekültügyi hatóság - a 8. § (1) bekezdésben foglalt kivétellel - menekültként ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a Genfi Egyezmény 1. cikkével összhangban a 6. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A Met. 58. § (1) szerint „a menekültügyi hatóság az érdemi eljárás során megvizsgálja, hogy

- a) fennállnak-e a kérelmező menekültkénti elismerésének feltételei, továbbá
- b) nem áll-e fenn a kérelmező menekültkénti elismerését kizáró ok”.

Az 58. § (2) szerint „ha a menekültkénti elismerés iránti kérelem az elismerés feltételei fennállásának hiánya vagy kizáró ok fennállása miatt alaptalan, a menekültügyi hatóság megvizsgálja, hogy

- a) fennállnak-e a kérelmező oltalmazottkénti elismerésének feltételei, továbbá
- b) nem áll-e fenn a kérelmező oltalmazottkénti elismerését kizáró ok”.

Az 58. § (3) értelmében „alptalan a kérelem, ha

- a) a menekültkénti elismerés feltételei nem állnak fenn, vagy a menekültkénti elismerés a 8. § (1) bekezdés alapján kizárt, és
- b) az oltalmazottkénti elismerés feltételei nem állnak fenn, vagy az oltalmazottkénti elismerés a 15. § alapján kizárt”.

A „Met. 60. § (1) Az elismerés feltételeinek vizsgálata során üldözésnek kell tekinteni azokat a cselekményeket, amelyek jellegüknél, ismétlődésükénél vagy összeadó hatásuknál fogva olyan mértékben súlyosak, hogy az alapvető emberi jogokat – így különösen az élethez való jogát, a kínzás tilalmát, a rabszolgaság vagy szolgaság tilalmát, a büntetés törvényi rendelkezéshez kötöttségét – súlyosan sértik.

(2) Az üldözés különösen a következő cselekmények formájában jelenhet meg:

- a) pszichikai vagy fizikai erőszak alkalmazása, ideértve a szexuális erőszakot is;
- b) az érintett személy nemi hovatartozása miatt elkövetett cselekmények;
- c) az érintett személy gyermekkorával összefüggésben elkövetett cselekmények;
- d) olyan jogszabályi rendelkezések vagy hatósági intézkedések, amelyek önmagukban hátrányosan megkülönböztető jellegűek, vagy amelyeket hátrányosan megkülönböztető módon alkalmaznak;
- e) a büntetőeljárás során alkalmazott aránytalanság vagy hátrányos megkülönböztetés, ideértve az

aránytalanul súlyos vagy hátrányosan megkülönböztető jellegű büntetést is:

- f) a bírósági jogvédelem megtagadása, amennyiben mindez aránytalanul súlyos vagy hátrányosan megkülönböztető jellegű eredménnyel jár:
- g) konfliktushelyzetben történő katonai szolgálatmegtagadás miatt kilátásba helyezett büntetés, feltéve, hogy a katonai szolgálat teljesítése bűncselekményt vagy a menekültkénti vagy oltalmazottkénti elismerést kizáró okok közé tartozó cselekményt valósítana meg.”

A Met. 62. § az üldöztetéssel kapcsolatosan úgy fogalmaz, hogy „az üldöztetés, illetve a súlyos sérelem háttérében állhat

- a) az az állam, ahonnan a kérelmező menekülni kényszerült:
- b) az a) pont szerinti államot vagy annak jelentős részét ellenőrzése alatt tartó párt vagy szervezet:
- c) az a) vagy b) pontban foglaltaktól független személy vagy szervezet, feltéve, hogy az a) pont szerinti állam és a b) pont szerinti párt vagy szervezet, illetve valamely, az államterület egy jelentős részét ellenőrzés alatt tartó nemzetközi szervezet nem tud, vagy nem kíván az üldözéssel, illetve a súlyos sérelemmel szemben védelmet nyújtani.

A 63. § (1) szerint „az üldöztetéssel vagy súlyos sérelemmel szembeni védelem akkor tekinthető biztosítottnak, ha abban az államban, ahonnan a kérelmező menekülni kényszerül, hatékony eszközök állnak rendelkezésre az üldöztetés, illetve a súlyos sérelem megakadályozására, valamint az üldöztetést megvalósító vagy súlyos sérelmet előidéző cselekmények elkövetőinek megbüntetésére, és a kérelmező ezt a védelmet igénybe veheti.

A Met. 40. § kimondja, hogy „az elismerés iránti kérelemre vonatkozó döntés az elismerését kérő egyéni helyzetének értékelésén alapul”.

Az ENSZ Menekültügyi Főbiztosának Hivatala által kiadott Kézikönyv 94., 95. és 96. pontja az alábbiak szerint rendelkezik:

94. pont: „Az követelmény, hogy a menekültnek az országán kívül kell tartózkodnia, nem jelenti az ország jogellenes elhagyását, vagy az üldöztetéstől való megalapozott félelem meglétének szükségességét a kiutazáskor. Lehet, hogy valaki akkor határozza el menekült kérelmének benyújtását, amikor egy ideje már külföldön tartózkodik. Azt a személyt, aki az országa elhagyásakor még nem volt menekült, de egy későbbi időpontban azzá vált, „sur place” menekültnek nevezzük.”

95. pont: „Utóbb válik menekültté, akinek származási országában a távollétében merülnek fel az azt kiváltó okok.”

96. pont: „Saját magatartásának eredményeként válhat valaki utóbb menekültté, ha pl. szoros kapcsolatot tart fenn menekültként elismert személyekkel, vagy kifejezi politikai nézeteit a tartózkodási helye szerinti országban. A körülményeket gondosan tanulmányozni kell annak megítéléséhez, hogy az ilyen cselekmények kellően megalapozzák-e az üldöztetéstől való félelmet. Tekintetbe kell venni különösen azt, hogy ezekről a cselekményekről tudomást szerezhetnek-e a kérelmező származási országának hatóságai és miként vélekedhetnek róluk.”

Az Európa Tanács 2004/8. EK számú a felperes jogi képviselője által is elismerten a 2011/95/EK irányelvvel azonos szövegű 5. cikk (1), 5. cikk (2) és 5. cikk (3) bekezdései az alábbiak szerint rendelkeznek, melynek az alperesi határozatban történt elírása nem az ügy érdemére kiható eljárásjogi jogszabálysértés, mert a szövegük azonos:

5.cikk (1) „Az üldöztetéstől való megalapozott félelem illetve a súlyos sérelem veszélye alapulhat olyan eseményeken, amelyek azután következtek be, hogy a kérelmező a származási országát elhagyta.

5.cikk (2) Az üldöztetéstől való megalapozott félelem, illetve a súlyos sérelem tényleges veszélye alapulhat a kérelmezőnek a származási ország elhagyása után folytatott tevékenységén is, különösen amennyiben megállapítható, hogy a kérelem alapjául szolgáló tevékenységek a származási országban már meglévő meggyőződés vagy beállítottság kifejezését és folytatását képezik.

5.cikk (3) A Genfi Egyezmény sérelme nélkül, a tagállamok megállapíthatják, hogy az ismételt kérelmet benyújtó kérelmező rendszerint nem ismerhető el menekültként, amennyiben az üldöztetés veszélye olyan körülményeken alapul, amelyeket a származási ország elhagyását követően a kérelmező maga idézett elő.”

A bíróság e körben rögzíti, hogy két okból kifolyólag találta a felperes kérelmét nem alaposnak az alperes, melyből az egyik az 5. cikk (2) bekezdésében foglaltak, mely körében azt rögzítette az indokolásban, hogy elengedhetetlen feltétel, hogy a külföldön kifejtett tevékenység folytatását képezze a felperes tevékenysége a származási országban már meglévő meggyőződésének és beállítottságnak.

A bíróság e körben rögzíti, hogy a jogszabály szövege nem az elengedhetetlen szót, hanem a különösen kitévelt alkalmazza, mely körben osztotta azt a felperesi jogi képviselői hivatkozást, hogy ez nem minősül elengedhetetlen feltételnek. Ahhoz, hogy valaki „sur place” menekültstátuszt kapjon, nem szükséges, hogy a külföldön kifejtett tevékenysége folytatását képezze a származási országában már meglévő meggyőződésének és beállítottságának. A bíróság e körben rögzíti, hogy a felperesnek lehetősége van arra, hogy kizárólag Magyarországon ismerkedjen meg a Falun Gong mozgalommal, illetőleg kezdje gyakorolni ezt a tanítást, ami nem lehet akadálya annak, hogy a védelmet megkapja.

A bíróság ezt követően azt vizsgálta, hogy ismételt kérelmet benyújtó kérelmezőnek számít-e a felperes.

A Met. 35. § (8) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik: „Családtagok közös kérelmezése esetén az elismerés iránti kérelmet az eljárási képességgel rendelkező elismerését kérő, a családtagjaira is kiterjedően nyújtja be.”

(9) bekezdés: „Az elismerés iránti közös kérelem a cselekvőképes vagy korlátozottan cselekvőképes családtagra akkor terjed ki, ha a közös kérelmezéshez előzetesen vagy legkésőbb a személyes meghallgatáskor írásban hozzájárul. Az elismerés iránti közös kérelem a cselekvőképtelen családtagra a törvényes képviselő vagy az ügygondnok írásbeli hozzájárulásával terjed ki.”

A Met. 43. § (2) bekezdés b) pontja szerint: „A menekültügyi hatóság a személyes meghallgatástól eltekinthet, ha az elismerését kérő ismételt kérelmet terjesztett elő, és a kérelmében nem nevezett meg olyan tényeket, nem szolgáltatott olyan bizonyítékot, amelyek alapján menekültkénti vagy oltalmazottkénti elismerésének lenne helye. Nem mellőzhető a személyes meghallgatás, ha az ismételt kérelmet olyan elismerését kérő terjesztette elő, akinek nevében korábbi kérelmét eltartott személyként vagy nem házas kiskorúként terjesztették elő.”

A bíróság ezen szakaszok vizsgálatá során – melyekre az alperes hivatkozott - megállapította, hogy nem vitatottan a felperes vonatkozásában ez a harmadik eljárás. A legelső 2003. augusztus 14-én benyújtott kérelemben a felperes kiskorúként szerepel az édesanyja mellett, akinek csak kihatott a felperesre a kérelme és az annak kapcsán hozott döntés, mert az nem a felperesre, mint kiskorúra alapítottan született, ezért ez nem minősül felperesi kérelemre indult eljárásnak. Ezt követően másodjára az eljárás hivatalból indult és a befogadotti státuszát vizsgálták felül, tehát ez a második eljárás értelemszerűen a felperesi kérelemre indultnak nem tekinthető. Felperes először nagykorúként jelen eljárást indította meg saját jogán, a saját maga által gyakorolt Falun Gong mozgalomra tekintettel, mert emiatt érte az a hátrány, hogy nem kap a kínai hatóságoktól útlevelet.

A Ket. 50. § (1) bekezdése értelmében a hatóság köteles a döntéshozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Ha ehhez nem elegendők a rendelkezésre álló adatok, hivatalból, vagy kérelemre bizonyítási eljárást folytat le.

A Ket. 72. § (1) bekezdése értelmében a határozat indokolásának tartalmaznia kell
e) az indokolásban

- ea) a megállapított tényállást és az annak alapjául elfogadott bizonyítékokat,
- eb) az ügyfél által felajánlott, de mellőzött bizonyítást és a mellőzés indokait,
- ec) a mérlegelési, méltányossági jogkörben hozott határozat esetén a mérlegelésben, a méltányossági jogkör gyakorlásában szerepet játszó szempontokat és tényeket,
- ef) azokat a jogszabályhelyeket, amelyek alapján a hatóság a határozatot hozta,

A bíróság e körben rögzíti, hogy az alperesi határozatnak a felperesre vonatkozó indokolása a 8. és 9. oldalon szerepel, mely egyéniesítve a felperes vonatkozásában semmiféle konkrét megállapítást nem tesz, különösen azért sem, mert elengedhetetlen feltételnek tartja, hogy a felperes tevékenysége a külföldön kifejtett tevékenység folytatását képezze a származási országban már meglévő meggyőződésnek és beállítottságnak. Ekörben a határozat csak a felperes édesanyjára és az ő mozgalomban való részvételére utal vissza és ad indokolást, a felperesről nem tesz említést egyéniesítve. Mindezekre figyelemmel a bíróság azt állapította meg, hogy ez olyan súlyos eljárási jogszabálysértés, amely az ügy érdemére kihatott, és a hatályon kívül helyezést teszi indokolttá a Pp 339.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján.

Az új eljárásban az alperesi hatóságnak az a feladata, hogy a felperes kérelmét első kérelemként kezelve az 2011/95/EK irányelv 5. cikk (1) bekezdésében foglaltak szerinti „az üldöztetéstől való megalapozott félelem illetve a súlyos sérelem veszélye alapulhat olyan eseményeken, amelyek azután következtek be, hogy a kérelmező a származási országát elhagyta” jogszabályhely alapján kell vizsgálnia. E körben figyelemmel kell lennie a felperes jogi képviselője által a bírósági eljárás során hivatkozott európai unió bírósági ítéleteire is, amelyek egyértelműen rögzítik, hogy nem kell visszafogott magatartást tanúsítani valakinek ahhoz a meggyőződése vonatkozásában, hogy „sur place” menekültstátuszt kaphasson.

Az új eljárásban kizárólag a felperest kell vizsgálni, mégpedig, hogy milyen módon következik be vele szemben a kínai hatóságok megtorlása. Ebben a vonatkozásában, amennyiben szükségesnek tartják új interjúkat készíthetnek, illetőleg a már meglévő rendkívül részletes interjúkban adott felperesi válaszokat kell értékelni és figyelembe venni, amelyek a felperesre saját magára vonatkoznak. Tehát a felperes kapcsán az új eljárásban már nem az édesanyja mellett vagy az édesanyja tevékenységeinek következményeként vele szemben megvalósuló hátrányokat kell

vizsgálni, hanem azt, hogy az ő magatartása mennyiben indokolja a „sur place” menekültstátusz részére történő megadását, figyelemmel arra is, hogy a „sur place” státusz megadásának nem elengedhetetlen feltétele, hogy a felperes Magyarországon kifejtett tevékenysége folytatását képezze a származási országában már meglévő meggyőződésének, beállítottságának..

Az eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) és 14. § alapján a Magyar Állam viseli.

Mivel a felperes jogi képviselője perköltségigényt nem igényelt, ezért e körben a bíróság a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján a döntéshozatalt mellőzte.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Met. 68. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2016. évi június hónap 14. napján

dr. Fábíán Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

